

מרגש: הגב' רחל הבר תחי' אשת הרב אברהם ישעיהו הבר זצ"ל בפרקי יומן מחייו ארוכי המעש

נקלטה?

[40]

ואחד דברים אחרים ומחכה בקוצר רוח לשיחת הטלפון שתבשר לי כי הניתוח של אבישי הסתיים בהצלחה והניתוח של יעקב מתחיל. פתאום צלצל הטלפון. המספר של ד"ר חליאלה הופיע על הצג. נדרכתי. חיכיתי אומנם לטלפון אבל לא עכשיו. הניתוח אמור להיות ארוך הרבה יותר וד"ר חליאלה צריך להיות עכשיו בחדר ניתוח, עסוק מאוד ואינו פנוי לשיחות טלפון, אם הוא מצלצל משהו לא תקין! מבוהלת, קיבלתי את השיחה. "מה קרה ד"ר חליאלה, אתה לא בניתוח?" שאלתי.

"סיימנו", ענה המנתח ועידכן אותי את בסיפור המדהים. התגלה ממצא בגוף של אבישי. אם לא היה ניגש לניתוח התרומה הממצא לא היה מתגלה בשלב מוקדם כל כך. המיקום שלו היה כזה ששום צילום או בדיקת אולטרא-סאונד לא היה מגלה אותו (והרי לפני ניתוח השתלה עורכים צילומים והדמיות כדי לברר שהכל תקין, ובשום צילום לא ראינו את הממצא המדובר!). רק התרומה עצמה הייתה השליחה לגלותו.

"רגע, אז אבישי בעצם לא תרם כליה?" ניסיתי לעשות סדר במידע המפתיע שנחת עלי. "לא, והוא גם לא יתרום בשבועות הקרובים. אנחנו מחכים כעת לתשובות מהפתולוגית". ענה הרופא ומיהר לענייניו הדחופים.

נותרתי פעורת פה. מה נאמר לאבישי כאשר הוא יתעורר? ומה נאמר ליעקב המתמתן? בינתיים, בחדר ההתאוששות התעורר אבישי. "נקלטה?" שאל לפני כל דבר.

הוא לא הצליח להבין למה במקום לענות על שאלתו הפשוטה, הזמין הצוות למיטתו עובדת סוציאלית.

ועל סיום סיפורו של אבישי, בעז"ה בפעם הבאה.

אבישי התאימה בדיוק לגוף של יעקב הייתה לא פחות מבשורה משמחת. עברנו להילוך גבוה. יש תורם, יש נתרם ויש כליה, עכשיו צריך לטפל ביתר. לפני כשבועה שבועות הגענו לישראל האחרונה. ביום ראשון בבוקר הוכנס אבישי לחדר ניתוח. בבוקרו של אותו יום עבר יעקב את הדיאליזה האחרונה שלו ונפרד לשלום מאנשי הצוות המיוחדים שליוו אותו לאורך שנים.

יום ראשון בבוקר, ז' באלול תשפ"א

לאחר שעות ארוכות של אשפוז ובדיקות הובלה סוף סוף המיטה אל החדר הירוק והסטריילי. חדר הניתוחים. אבישי נכנס בחיוך גדול, רעייתו היקרה, ציפורה, ליוותה אותו בגיל וברעדה. הדלתות הגדולות נסגרו, ספרי התהילים נפתחו והמנתח - דוקטור עבד חליאלה התחיל במלאכה. מצלמה לפרוסקופית הוחדרה אל גופו של אבישי והחלה 'מטיילת' בחלל הבטן. היא צילמה את הכליה ואת הצינורות שלה והרחיקה נדוד גם אל הסרעפת.

"מה זה???", ד"ר חליאלה, שצפה בממצאים על מסך המחשב הגדול נדרך פתאום. ממצא שלא מצא חן בעיניו התגלה באזור הסרעפת. הוא נתן למצלמה פקודה וזו שבה וצילמה את הממצא מזווית אחרת. נקודה ועוד אחת הציבו את הצוות לפני עובדה חד משמעית: יש ממצא באזור הסרעפת.

מניתוח תרומת כליה התהפך המהלך בבת אחת. דוקטור חליאלה כבר לא רצה להוציא מהגוף את הכליה, הוא רצה להוציא ממנו ממצא חשוד. לנקות את האזור ולשלוח לפתולוגיה. תרומה לא הייתה באותו יום, הצלת חיים אולי כן. באותו זמן ישבתי אני בבית, עסוקה באלף

הכל החל לפני כשנה ועשרה חודשים, כשבעלי ניהל עדיין את 'מתנת חיים'. חילי טרופר, אז חבר כנסת והיום שר התרבות, סיים את תהליך הבדיקות הארוך ונמצא בריא לגמרי וכשיר לתרום כליה. הוא זכה לתת חיים, ולתרום כליה, ויצא מאושר. התרומה שלו עוררה הדים רבים. במהלך החודשים הבאים, תורמים לא מעטים סיפרו לנו שכאשר שמעו על תרומתו, החליטו גם הם לצאת לדרך. ככלל למדתי שכאשר אדם העוסק בעשייה ציבורית עושה מעשה מיוחד, הסיפור שלו מכה גלים ויוצר מעגלים נוספים של נתינה. מר טרופר זכה להיות שליח לתרומות רבות, על חלקן הוא ידע מכלי ראשון ועל חלקן לא שמע עד היום.

עשרה חודשים חלפו, ובאחד הימים הגיע אדם נחמד למשרד 'מתנת חיים'. קוראים לו אבישי, שם משפחתו טרופר והוא רוצה לתרום כליה. אח של חילי? כן! אבל שישאר בסוד בבקשה. הוא לא רוצה שידברו על כך. מבקש להישאר אנונימי, לפחות בינתיים. כיבדנו. אבישי התחיל בתהליך. מלבד כל הבדיקות וההתמודדויות הבריורקרטיות שהיה עליו לעבור, לאבישי היה סוג דם AB, מה שאמר שהוא יכול היה לתרום כליה רק לאנשים בעלי סוג דם זהה לשלו. לצערינו רוב הממתינים ברשימת החולים שלנו לא התאימו וגם אלו שהתאימו מבחינת סוג הדם לא התאימו מנסיבות אחרות.

המשכנו לחפש. לא יכול להיות שאדם ירצה לתרום כליה ולא יהיה מי שיתאים לקבל את התרומה, יש כל כך הרבה ממתינים.

ואכן, לאחר מספר חודשים של בדיקות, נמצא האדם המתאים. יעקב מזרחי, מטופל דיאליזה ותיק מאוד שהמתין שנים להשתלה וחלם עליה בימים ובלילות, נמצא מתאים באופן מדויק. גם ליעקב היה סוג דם AB וגם לו היו נתונים שמנעו ממנו לקבל כליה מהרבה מאוד בני אדם. העובדה שהכליה של

אנשים אמיצים באמצע בדרך

שנים, אבל במקום זה הוא הלך לקנות עציץ. סיפורם המדהים של אבישי טרופר ויעקב מזרחי שווה מדור, ואפילו שניים. בואו ניתן לו אותם.

הוא יכול היה לומר: "כבר נחתכתי, כבר נפתחתי, כבר הורדמתי סבלתי ונותחתי, בורא עולם שינה את התכנית, אני מרים ידיים, מוותר על הכל ודי". אבל הוא לא אמר.

השני היה עלול היה לשקוע בבכי של אכזבה ובתסכול על חלום שנמוג לאחר המתנה של

